

25 anys del Consorci del Besòs

Fa unes setmanes informàvem en aquestes pàgines de la celebració al llarg de tot aquest any del 25è aniversari de la fundació del Consorci per a la Defensa de la Conca del riu Besòs, un organisme amb seu a Granollers que ha dut a terme en el decurs de tots aquests anys una important tasca pel que fa a la recuperació de les aigües dels nostres principals rius del Vallès, castigats durant molt de temps per l'abandonament o el descontrol que es va produir els anys 60 i 70 quan eren utilitzats com un espai que era sovint al costat de les zones industrials i que s'escapava de cap mena de control medioambiental.

LA RECUPERACIÓ DE LES CONQUES d'aquests rius, rierols, afluent a llarg d'aquests 25 anys... ha estat possible gràcies especialment a la major concienciació que hi ha hagut en aquest àmbit per part dels ajuntaments democràtics que es van interessar especialment per reconduir un tema que presentava, a nivells generals, casos realment alarmants i preocupants, problemàtics no només per al sistema medioambiental en general, sinó també per incidir en la salut de les persones.

EL RIU CONGOST, conegut durant la dècada dels anys 70 i 80 com una autèntica claveguera a cel obert, presentava al seu pas per algunes poblacions (la Garriga, les Franqueses, Canovelles, Granollers, Montmeló...) un estat d'abandó i de perill de greus conseqüències. Tots aquests municipis vivien d'esquena al riu i l'esquena feia temps també que l'havien donat els peixos, les aus, les plantes... ja que anava carregat de continguts minerals que feien impossible gairebé qualsevol tipus de vida animal.

EL CONSORCI PER A LA DEFENSA DE LA CONCA DEL RIU BESÒS, que ha rebut fa uns dies el Premi de l'Aigua 2013, és un exemple d'allò que es pot fer si es duu a terme, com en part ha estat el cas, una bona política de recuperació dels sistemes mediambientals més propers. La vida ha tornat a les seves aigües i a les seves lleres, hi ha aus que fan niu, animals que hi tenen el seu cau... Més enllà d'aquestes importants consideracions, el Consorci per a la Defensa de la Conca del riu Besòs (convertit en un espai de poder municipal), presenta al costat d'aquestes bones notícies unes quantes ombres relacionades amb una gestió que hi ha qui considera podria haver estat encara molt millor en disposar de fons europeus molt importants al llarg de tots aquests 25 anys.

Vallès Visió en joc

Des de fa uns dies, els professionals de Vallès Visió, la televisió pública que ofereix la informació de la zona del Baix Vallès amb Mollet al capdavant, es troben immersos en una complicada trama d'acusacions, rèpliques i contrarèpliques, relacionades amb el control informatiu d'aquest mitjà després de les declaracions d'un dels seus màxims dirigents que acusa uns quants polítics d'ingerència constant.

ARRIBAT AQUEST MOMENT i davant els moments de dificultat econòmica per a la majoria dels mitjans de comunicació locals i comarcals (públics i privats), resulta sorprenent que es plantegin situacions com aquesta amb referències a controls, censura... per amagar una situació que té molt a veure amb la crisi i les dificultats que tenen molts ajuntaments per complir amb els seus compromisos a l'hora de pagar la quota corresponent com a membres del Consorci de la televisió. Segurament no estaríem parlant d'aquest tema si com ja es va apuntar en el seu dia, no s'hagués apostat per duplicar una proposta que ben podria haver estat –i ho podria ser encara– única i comarcal.

EMPRESARIS: DE SAVIS ÉS RECTIFICAR

Habemus Papam! Aquestes han estat les paraules –escrites i pronunciades en llatí– més utilitzades i escoltades els darrers dies des que **Jorge Mario Bergoglio**, arquebisbe de Buenos Aires, ha estat nomenat primer mandatari de l'Església a la terra. Des d'aleshores els mitjans de comunicació no han estalviat pàgines ni hores d'emissió per tal de fer conèixer al món el nou Papa, que ha elegit, com ja és ben conegut, el nom de Francesc per dur a terme el seu apostolat.

Durant aquests dies, l'atenció en relació a aquesta figura mundial se centra en descobrir les seves virtuts i en saber si les seves plàtiques (humils, sinceres, directes, entenedores, plenes de paraules senzilles... que diria el meu sempre estimat i ponderat **Fray Gerundio de Campazas**) es converteixen en pràctica habitual o són flor d'un dia. Poc donat a les coses de la fe, començo a pensar que la crida a la humilitat *urbi et orbi* que fa el Papa ha donat ja els seus primers resultats. El fins ara Comitè de Savis del Cercle d'Empresaris del Vallès ha canviat de nom i ha decidit –imagino que fent cas als consells del Papa Francesc– passar a denominar-se Cercle d'Opinió del Cercle d'Empresaris. Segurament el nom no fa la cosa, però mira que quedava malament això de savis!

Opinió

Què és la prima de risc?

Des que va començar la crisi, qui més qui menys, s'ha vist obligat a fer un curset accelerat, sinó d'economia sí, almenys, de termes econòmics. I de ben segur que un dels que més n'hem sentit parlar i més n'hem parlat és la prima de risc, tot i que sovint molta gent no encerta amb la definició exacta del que vol dir aquest terme.

La prima de risc (coneguda també tècnicament amb el nom de diferencial de deute) és un terme del món econòmic que defineix a la perfecció una de les més cabdals lleis bàsiques de l'economia: a major risc major benefici esperat. Malgrat això, quan parlem de la prima de risc hem de pensar que estem fent referència a un terme relacionat amb un tipus d'inversió vetat a la majoria de la gent i reservat exclusivament a aquells que en diuen inversors institucionals (fonamentalment bancs i grans fons d'inversió) que són els principals compradors del deute públic dels estats, que és l'element sobre el que es configura la prima de risc.

La comentada prima de risc és doncs, en essència, el preu (o més pròpiament sobrepreu) que l'estat espanyol, en el nostre cas, haurà d'abonar als inversors que comprin deute públic a les subhastes que periòdicament es realitzen. I aquest preu ve referenciat sempre al patró marcat per Alemanya al ser considerat com el país més estable i fiable d'Europa. D'aquesta manera si diem que la prima de risc de l'estat espanyol és de 400 punts bàsics, en realitat el que estem dient és els inversors

que comprin deute públic espanyol ho faran amb un sobrepreu del 4% percentual per sobre del que paguin pel bund alemany (nom del seu bo de deute públic), o el que és el mateix, a Espanya endeutar-se als mercats internacionals li resultarà un 4% més car que a Alemanya.

Tècnicament la prima de risc el que fa és mesurar la confiança dels inversors en l'economia d'un país. Per això, quan aquesta prima puja, vol dir que la confiança dels inversors en que el país els pugui tornar els diners que els han deixat (que això és el deute públic), es menor. Per tant, quan més alta és la seva prima de risc, més alta serà la seva prima de risc, perquè els inversors demanaran més rendibilitat (interès) per comprar el seu deute.

I en el cas d'Espanya hem anat veient en els darrers temps (encara que darrerament s'ha frenat una mica), una continuada pujada de la seva prima de risc, a conseqüència, evidentment, de la creixent desconfiança dels inversors sobre la capacitat de pagament del deute espanyol, donat que la seva economia creix molt poc o fins i tot decreix, hi ha una molt elevada taxa d'atur, que suposa tenir molta gent sense produir i sense consumir, comportant, tot plegat, que es generin menys ingressos fiscals per la via d'impostos i que, per tant, l'estat tingui menys diners per a fer front als seus deutes.

Ramon Font

Ramon Font
Advocat d' Eco-lus Consulting
rfont@ecolus.com